

Πετούσα για Λονδίνο τρίτη φορά μέσα σε δύο μήνες, για να παίξω σε ένα σόου του Kiss FM και να εμφανιστώ πρώτη φορά στο *Top of the Pops*. Το «Go», το παράξενο τραγούδι που ηχογράφησα στο σαλόνι του Jared σε εξοπλισμό αξίας μερικών εκατοντάδων δολαρίων, βρισκόταν πλέον στο pop top ten του Ηνωμένου Βασιλείου.

Ήμουν στριμωγμένος σε μια μικροσκοπική μπλε θέση των British Airways και διάβαζα ένα βιβλίο του Arthur C. Clarke τρώγοντας σάντουιτς με φιστικοβούτυρο και μαρμελάδα που ετοίμασα στο σπίτι. Κοίταξα πάνω από τον ώμο του διπλανού μου, που διάβαζε την ψυχαγωγική στήλη μιας βρετανικής εφημερίδας, συγκεκριμένα ένα άρθρο για τον Bryan Adams. Το μάτι μου έπεσε στα top ten ταινιών, βιβλίων και μουσικών άλμπουμ. Στη λίστα με τα πιο επιτυχημένα single είδα το «Go» ανάμεσα σε ένα τραγούδι του Michael Jackson και του Phil Collins.

Πετούσαμε πάνω από τη Νέα Σκωτία, τα φώτα χαμήλωσαν ώστε οι επιβάτες να μπορέσουν να κοιμηθούν ενώ διασχίζαμε τον Βόρειο Ατλαντικό. Έσβησα το φως από πάνω μου, έκλεισα τα μάτια ακούγοντας τον βρυχηθμό του αεροπλάνου, αλλά δεν κατάφερα να κοιμηθώ. Ένιωθα σαν μαϊμού που είχε πάρει κρυσταλλική μεθαμφεταμίνη, οι σκέψεις μου χοροπηδούσαν μεταξύ ακραίου ενθουσιασμού και ακραίου πανικού. Επρόκειτο να εμφανιστώ στο *Top of the Pops*, το απόλυτο τηλεοπτικό μουσικό σόου στην ιστορία των τηλεοπτικών μουσικών σόου.

Ήταν άσκοπο να προσπαθώ να κοιμηθώ, γι' αυτό άναψα ξανά το φως. Ίσως να ηρεμούσα αν διάβαζα λίγο Arthur C. Clarke. Οι εξωγήινοι θα αποσπούσαν την προσοχή μου, θα ξεχνούσα ότι σε τριάντα έξι ώρες θα βρισκόμουν μόνος μπροστά στην κάμερα, με νοικιασμένο αρμόνιο και χαλασμένο drum machine. Διάβασα ενώ πετούσαμε πάνω από την Ισλανδία και την Ιρλανδία μέχρι που προσγειωθήκαμε στο Χίθροου. Στάθηκα κάτω από τα εκτυφλωτικά φώτα στην ουρά για τον έλεγχο αλλοδαπών, κοίταζα τους εξαντλημένους ταξιδιώτες και υπέθετα πως θα με έστελναν πίσω. Αυτή ήταν η νέα μου φοβία. Πλέον είχα επισκεφτεί την Ευρώπη αρκετές φορές, ωστόσο, ανεξαρτήτως χώρας, κάθε φορά που περνούσα έλεγχο περίμενα ότι θα με έδιωχναν. Και όμως, ενενήντα λεπτά αργότερα η υπηρεσία αλλοδαπών του Ηνωμένου Βασιλείου ενέκρινε την είσοδό μου και έβγαίνα από το αεροδρόμιο.

Μπήκα στο αυτοκίνητο που έστειλε η δισκογραφική να με πάρει, κάθισα πίσω και χάζευα το Λονδίνο που ξεδιπλωνόταν μπροστά στα μάτια μου: τα βρετανικά αυτοκίνητα με τις μεγάλες λευκές και κίτρινες πινακίδες, τα υποβαθμισμένα κτίρια ανάμεσα στο αεροδρόμιο και τα περίχωρα του Λονδίνου, εμπνευσμένα από την εποχή των Τυδώρ, τους εφημεριδοπώλες που πουλούσαν κίτρινες φυλλάδες με μακάβρια πρωτοσέλιδα όπως: «ΣΟΚ! ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΒΙΑΖΕΙ ΤΟΝ ΠΑΠΑ ΣΤΟΝ ΛΕΥΚΟ ΟΙΚΟ!» ή «ΦΡΙΚΗ! Η MADONNA ΤΡΩΕΙ ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΗΣ!».

Μετά από δύο ώρες στην κίνηση φτάσαμε στο ξενοδοχείο. Μόνο που δεν ήταν ξενοδοχείο, αλλά ένα θλιβερό γκρίζο σπίτι σε έναν θλιβερό γκρίζο δρόμο σε υποβαθμισμένη περιοχή του Λονδίνου. Έμοιαζε με εκείνα τα μέρη όπου Βρετανοί σκηνοθέτες γύριζαν ζοφερές ταινίες για την απελπισμένη εργατική τάξη. «Σκάσε, Violet, δεν θα με ξαναπάρουν στη δουλειά, το ορυχείο έκλεισε».

Ο Eric, ο καινούριος μου μάνατζερ, με περίμενε απέξω. Του είχα ζητήσει να γίνει ο μάνατζέρ μου όταν τον γνώρισα στη Νέα Υόρκη, έναν χρόνο νωρίτερα, παρόλο που στην ουσία δεν είχε μαντζάρει κανέναν μέχρι τότε. Ήταν ένας ψηλός Γερμανός, φαινόταν αξιόπιστος. Άλλωστε, δεν είχα γνωρίσει πραγματικό μάνατζερ πλήρους απασχόλησης. «Καλωσόρισες στην ηλιόλουστη Αγγλία!» είπε όρθιος στο ψιλόβροχο.

«Αυτό είναι το ξενοδοχείο;» ρώτησα.

«Bed and Breakfast για την ακρίβεια. Μου φάνηκε καλή επιλογή επειδή είναι κοντά στο γραφείο μου» απάντησε.

«Εντάξει» είπα κοιτάζοντας την πρόσοψη του θλιβερού γκρίζου κτιρίου.

Μπήκαμε στην είσοδο, μια ηλικιωμένη μου έδωσε το κλειδί του δωματίου μου. Φορούσε φθαρμένο μπλε φόρεμα και διάβαζε *Daily Mirror*. «Το κλειδί σας» έκρωξε. «Το δωμάτιό σας είναι στο τέρμα του διαδρόμου. Ορίστε η πετσέτα σας» είπε δίνοντάς μου μια πετσέτα με την οποία προφανώς σκούπιζαν μολυσμένα αίματα σε υπόγεια αυτοσχέδιων ιατρείων στον Β΄ Παγκόσμιο.

«Ωραία, ποπ σταρ, θα περάσω στη μία να σε πάρω για να πάμε στον Kiss FM» είπε ο Eric. Δηλαδή σε μία ώρα.

«Στη μία; Δεν γίνεται να κοιμηθώ λίγο περισσότερο;».

«Δεν κοιμήθηκες στο αεροπλάνο; Μία και μισή έχουμε σημαντική συνέντευξη στον Kiss».

«Εντάξει, να κάνω ένα ντους, τουλάχιστον» είπα κρατώντας ακόμη την τραχιά πετσέτα μου.

«Για το ντους είναι πενήντα πένες για πέντε λεπτά» είπε η γυναίκα με το μπλε πρόχειρο φόρεμα.

Απίστευτο. Χρέωναν το ντους; «Πενήντα πένες;» ρώτησα.

«Βάζετε πενήντα πένες στο ντους και βγάζει νερό για πέντε λεπτά» απάντησε απότομα.

Ανέβηκα επάνω. Το δωμάτιό μου ήταν κρύο. Ένα μικρό παράθυρο έβλεπε στον τοίχο του διπλανού σπιτιού. Κατέβηκα στην είσοδο. «Να σας ρωτήσω, πώς ανάβει η θέρμανση στο δωμάτιό μου;» ρώτησα.

«Δεν λειτουργεί η θέρμανση. Τον χειμώνα την ανάβουμε» απάντησε και επέστρεψε στην κουτσομπολίστικη εφημερίδα της.

Μου ήρθε να πω: «Μα έχουμε Νοέμβρη, κάνει κρύο», αλλά δεν ήθελα να με περάσει για μαλθακό Αμερικανό.

Επέστρεψα στο δωμάτιο. Μέσα υπήρχαν δύο μονά κρεβάτια που χωρίζονταν από ένα κομοδίνο σημαδεμένο από τσιγάρα. Το μοναδικό φως προερχόταν από μια μικρή απλικά στο ταβάνι και από το μικρό, βρόμικο παράθυρο. *Δυο μέρες είναι μόνο, θα περάσουν* σκέφτηκα. Ξάπλωσα στο μικρό κρεβάτι και αποκοιμήθηκα.

Μία ώρα αργότερα ο Eric κοπανούσε την πόρτα. «Moby, έλα, πρέπει να φύγουμε!».

Ξύπνησα σαν χαμένος. Πού ήμουν; Α, ναι, στο Λονδίνο. «Κατεβαίνω σε ένα λεπτό» φώναξα

[***]

Κοίταξα το πρόγραμμα της εμφάνισης. Έβγαινα για δέκα λεπτά, μετά τους Dream Frequency και πριν από τους K-Klass. «Δέκα λεπτά παίζω;» ρώτησα.

«Ναι, το “Go”. Ίσως και δεύτερη φορά» είπε ο Eric.

«Θα παίζω το “Go” και μετά ίσως το “Rock the House”. Πώς σου φαίνεται η ιδέα;».

«Εσύ είσαι ο ποπ σταρ, εσύ αποφασίζεις».

Ο Eric κι εγώ ανεβήκαμε στη σκηνή. Το σόου φιλοξενούνταν σε παλιό θέατρο παραδοσιακού τύπου, αλλά έμοιαζε με πραγματικό ρείβ. Ο χώρος μύριζε Vicks και το κοινό κουνούσε ρυθμικά φωσφορίζοντα ραβδιά και φυσούσε σε καραμούζες και σφυρίχτρες. Πάνω στη σκηνή, οι Dream Frequency έπαιζαν την επιτυχία τους «Feel So Real». Ήταν κατεξοχήν ρείβ κομμάτι, με έντονο ρυθμικό πιάνο, ντίσκο φωνητικά με ψηλές νότες και επαναλαμβανόμενα μοτίβα στο συνθεσάιζερ. Η σκηνή ήταν γεμάτη τραγουδιστές, χορευτές και πληκτράδες, γινόταν χαμός. Ο ήχος τους ήταν καταπληκτικός, τρομοκρατήθηκα.

«Πώς θα βγω εγώ μετά από αυτούς;» ρώτησα τον Eric.

Εκείνος χαμογέλασε. «Όλα θα πάνε καλά».

Οι Dream Frequency ολοκλήρωσαν το «Feel So Real», χαιρέτισαν τον κόσμο και κατέβηκαν από τη σκηνή. Ο MC είπε: «Τέλεια! Κορυφαία μουσική από τους Dream Frequency!». Ενώ μιλούσε, κατέβασαν από τη σκηνή τον εξοπλισμό των Dream Frequency και τον αντικατέστησαν με το θλιβερό

δανεικό μου Yamaha SY22. «Και τώρα, από τη Νέα Υόρκη, ο Moby Go!». Είχα συνηθίσει να με συστήνουν ως «Moby Go!». Λόγω του σχεδιασμού του εξωφύλλου του single μου, πολλοί Βρετανοί νόμιζαν ότι αυτό ήταν το όνομά μου.

Έτρεξα στη σκηνή μόλις ξεκίνησε το κομμάτι, το κοινό ούρλιαξε, αλλά πανικοβλήθηκα γιατί το αρμόνιο δεν ήταν στην πρίζα ούτε είχα μικρόφωνο. Ο κόσμος, όμως, αδιαφόρησε. Τρεις χιλιάδες άνθρωποι χόρευαν και ούρλιαζαν «Go!» με όλη τους τη δύναμη, εγώ χτυπούσα με τα χέρια το αποσυνδεδεμένο αρμόνιο και τσίριζα «Go!» κι ας μην είχα μικρόφωνο.

Το τραγούδι τελείωσε, ο MC επέστρεψε στη σκηνή και είπε: «Γρομερό κομμάτι από τον κορυφαίο Moby Go! Ακολουθούν οι αγαπημένοι του Μάντσεστερ, K-Klass!». Ανέβηκαν μερικοί τεχνικοί στη σκηνή, μάζεψαν γρήγορα τον εξοπλισμό μου και τον κατέβασαν από τη σκηνή, ενώ στεκόμουν εκεί μπερδεμένος. Δεν ήταν να παίξω ακόμα ένα κομμάτι;

«Ξεκουμπίσου από τη σκηνή!» μου φώναξε ένας τεχνικός και υπάκουσα αμέσως.

«Τέλεια ήταν! Τους άρεσε πολύ!» είπε ο Eric.

«Μα το αρμόνιο δεν ήταν στην πρίζα και δεν είχα μικρόφωνο! Και τι έγινε με το δεύτερο κομμάτι;».

«Α, τίποτα, απλώς έμειναν πίσω στο πρόγραμμα και κόβουν απ' όλους το δεύτερο τραγούδι. Μου το είπαν όταν ήσουν στη σκηνή».

Το θεώρησα λογικό. «Το τραγούδι ήταν καλό;» ρώτησα.

«Απίστευτο ήταν! Δεν είδες τον κόσμο;».

[***]

Έφτασα σε μια αερογέφυρα και χάζευα τις σιδηροδρομικές γραμμές από κάτω. Το Λονδίνο απλωνόταν μπροστά μου. Γιατί ήταν τόσο ήσυχη αυτή η πόλη; Στο Λονδίνο γεννήθηκε η μουσική, από εκεί διαδόθηκε σε όλον τον κόσμο. Μεγαλώνοντας φανταζόμουν ότι ήταν σαν την Times Square, ένα θορυβώδες μελίσσι. Μου ήρθε στο μυαλό ο στίχος από το «London's Burning» των Clash «Τρέχω μέσα στην ερημιά γιατί είμαι ολομόναχος». Ταίριαζε απόλυτα με το σκηνικό.

Πέρασε ένα λεωφορείο, οι ελάχιστοι επιβάτες κοιτούσαν μπροστά λουσμένοι στο ψυχρό φως των λαμπτήρων φθορισμού. Τα παπούτσια μου άρχιζαν να γεμίζουν νερά της βροχής. Περιπάτησα άλλη μια ώρα μέχρι το ξενοδοχείο-χαμόσπιτο. Η ώρα ήταν πέντε το πρωί, σε τρεις ώρες έπρεπε να ξυπνήσω. Από τις λεπτές γκριζες κουρτίνες έμπαινε αχνό, μουντό φως. Έπεσα στο κρεβάτι με τα ρούχα, σκεπάστηκα με την κουβέρτα που ήταν σίγουρα μολυσμένη με ευλογία και έβαλα τα δυνατά μου να κοιμηθώ.

«Ποπ σταρ! Σήμερα είναι η μεγάλη σου μέρα!» φώναξε ο Eric από την άλλη πλευρά της πόρτας. Ήμουν ήδη έτοιμος, φόρεσα απλώς τα βρεγμένα μου αθλητικά.

Μεγάλωσα βλέποντας δύο διαφορετικές εικόνες της Αγγλίας στην τηλεόραση: από τη μια η βουκολική Αγγλία, όπου έξυπνοι φοιτητές κάνουν νωχελικά τη βαρκάδα τους ανάμεσα σε πέταλα λουλουδιών σε ήσυχα ποτάμια και ηλιόλουστες λίμνες, από την άλλη η βροχερή, κρύα Αγγλία, μόνιμο σκηνικό σε κάθε ταινία για παραιτημένους ανθρώπους που περίμεναν να πεθάνουν μέσα σε συγκροτήματα δημόσιων κατοικιών. Αυτή ήταν η πατρίδα των Joy Division. Αν ο Ian Curtis γεννιόταν στο Πάλο Άλτο, το πιθανότερο είναι ότι θα κατέληγε ιδιοκτήτης αλυσίδας καφέ με βιολογικά προϊόντα, παντρεμένος με δασκάλα της γιόγκα.

Κατέβηκα στην είσοδο, όπου με περίμενε ο Eric όλο ενθουσιασμό και χαρά.

«Καλημέρα! Έτοιμος να γίνεις μεγάλο αστέρι;» ρώτησε.

«Θέλω να κοιμηθώ».

«Έλα τώρα, εδώ μιλάμε για το *Top of the Pops!*».

Μόλις μπήκαμε στο αμάξι έκλεισα τα μάτια μου. Ο Eric έβαλε Radio 1. Έπαιζαν το «Go».

«Βλέπεις; Είναι τεράστια επιτυχία!» είπε με ενθουσιασμό.

Κοιμήθηκα μέχρι που φτάσαμε στο στούντιο του BBC, με το κεφάλι μου να χτυπάει στο κρύο τζάμι. Η Sally από τη δισκογραφική ήρθε να μας καλωσορίσει. «Καλώς ήρθατε στο *Top of the Pops!* Η πρώτη πρόβα είναι σε δύο ώρες, η δεύτερη ξεκινάει στη μία το μεσημέρι, ακολουθεί δοκιμή κάμερας στις τέσσερις, τελική πρόβα στις έξι και το σόου είναι στις οκτώ» ανακοίνωσε.

«Είναι συνηθισμένο να γίνονται τόσες πρόβες;» ρώτησα.
«Κανονικά όχι, αλλά εδώ είναι το *Top of the Pops*».

Με οδήγησε επάνω στο καμαρίνι μου, όπου παραλίγο να βάλω τα κλάματα από χαρά. Το δωμάτιο ήταν μικρό, αλλά ήταν ζεστό γιατί είχε θέρμανση. Μια σειρά από παράθυρα έβλεπαν στη βρογμένη από τη βροχή στέγη του στούντιο, το πιο σημαντικό, όμως, ήταν ότι υπήρχε τουαλέτα και ντουζιέρα.

«Μπορώ να μείνω εδώ μέσα όλη μέρα;» ρώτησα.
«Είναι όλο δικό σου» απάντησε γελώντας.
«Πειράζει να κάνω ένα ντους και να κοιμηθώ λίγα λεπτά;».
«Εντάξει, θα περάσω να σε πάρω για την πρώτη πρόβα».
Έβγαλα τα ρούχα που φορούσα από το ταξίδι,

Μπήκα στο ντους και κάθισα κάτω από το ζεστό νερό επί δέκα λεπτά. Για πρώτη φορά μετά από μέρες ήμουν καθαρός. Στέγνωσα και ξάπλωσα στον καναπέ. Η βροχή έπεφτε στα παλιά παράθυρα, οι ατμοί κροτάλιζαν στο καλοριφέρ, ένιωσα ήρεμος. Με το που έκλεισα τα μάτια μου άκουσα χτύπημα στην πόρτα. «Moby! Πρώτη πρόβα σε πέντε λεπτά!».

Φτάσαμε στο στούντιο αφού διασχίσαμε έναν κυκεώνα από διαδρόμους χωρίς παράθυρα. «Ποιοι άλλοι εμφανίζονται στην εκπομπή;» ρώτησα τη Sally.

«Οι Bizarre Inc., οι Dream Frequency, οι New Order, οι U2 και ο Phil Collins» απάντησε.
«Αλήθεια; Θα έρθουν οι U2 και οι New Order;».
«Έτσι νομίζω. Θα μάθουμε σε ένα λεπτό».

[***]

Ο Guy και η Sally μπήκαν στο καμαρίνι. «Ήσουν καταπληκτικός!» είπε ο Guy.
«Μπράβο, Moby!» είπε η Sally χαμογελώντας.

Μετά από μερικά ακόμα συγχαρητήρια, ο Eric είπε: «Λοιπόν, σε αφήνουμε να αλλάξεις». Έβγαλα το φουτουριστικό κίτρινο παντελόνι μου και το μπλουζάκι από το Rush και μπήκα στο ντους. Ένιωσα την αδρεναλίνη να με εγκαταλείπει και ξεφούσκωσα σαν μπαλόνι στο τέλος του πάρτι γενεθλίων ενός εξάχρονου παιδιού. Όλα μού φαίνονταν παράξενα. Τι δουλειά είχα εδώ; Το φυσιολογικό θα ήταν να ζω σε εγκαταλειμμένο εργοστάσιο σε γειτονιά όπου διακινούνταν κρακ, να παίζω σε πανκ ροκ πάρτι για δέκα ανθρώπους σε σκοτεινά μπαρ, να τριγυρίζω στη Νέα Υόρκη για να αφήσω κασέτες σε δισκογραφικές παρόλο που ήξερα ότι δεν θα τις άκουγε κανείς.